

ЦАРЯТ, КОЙТО ИСКАЛ ДА НАДМОГНЕ СЪДБАТА ИНДИЙСКА ПРИКАЗКА

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

ЦАРЯТ, КОЙТО ИСКАЛ ДА НАДМОГНЕ СЪДБАТА [0]

Някога, далече в източните области, живеел един цар, който толкова обичал лова, че зърнел ли елен, забравял за собствената си безопасност. Той често се отдалечавал от своите благородници и слуги и най-много обичал самотните приключения. Друго от любимите му развлечения било да обяви, че не се чувства добре и не може да приема посещения, а после, единствено със знанието на доверения си велик везир, да се облече като пътуващ търговец, да натовари едно магаре с евтини стоки и да обикаля с него. Така научавал какво говорят за него обикновените хора и как съдиите и управителите му изпълняват задълженията си.

Един ден неговата царица го дарила с дъщеричка, красива като зората, и царят бил толкова радостен и щастлив, че цяла седмица забравил за лова и прекарвал времето си в общонародни и домашни празненства.

Не след дълго обаче той излязъл на лов за елени, каквито можели да се намерят в един отдалечен край на горите му. По време на преследването кучетата му подплашили красив снежнобял елен и щом го зърнал, царят решил, че трябва да го има на всяка цена. Той пришпорил коня си и последвал елена в пълен галоп. Разбира се, всичките му придружители го последвали с най-голямата скорост, на която били способни, но конят му бил така добър, а еленът бил толкова бърз, че след час царят забелязал, че само той и любимата му хрътка продължават преследването, а всички останали били далече, далече назад и вече не се виждали.

Той обаче не се обезсърчил и продължил напред, докато не забелязал, че навлиза в долина с високи скалисти хребети от всички

страни, а конят му взел да се изтощава и да трепери на всяка крачка. Най-лошото било, че вече се спускала вечерта и слънцето скоро щяло да залезе. Напразно той изпращал стрела подир стрела по красивия елен. Всеки негов изстрел или не достигал целта, или не улучвал и накрая, точно когато се стъмвало, той напълно изгубил животното от поглед. По това време конят му вече едва се движел от умора, кучето му се олюлявало запъхтяно край него, той бил навлязъл далече навътре сред планините, където никога не бил идвал преди, и съвсем изгубил пътя, а наоколо не се виждала жива душа, нито жилище.

Всичко това било много обезсърчително, но за царя нямало да има значение, ако не бил изпуснал прекрасния елен. Това било доста неприятно, но той никога не се тревожел за неща, които не можел да промени, тъй че слязъл от коня си, хванал изкъсо юздата и повел животното по неравната пътека с надеждата да намери някоя овчарска колиба или поне пещера или заслон под някоя скала, където би могъл да прекара нощта.

След малко чул шум от буйно течаща вода и тръгнал към него. С усилие преодолел стръмния каменист склон на един хълм и там, точно под него, се спускал поток по стръмна тясна долчинка, а почти под краката му мигала и колебливо проблясвала над потока слаба светлина като от лампа. Царят се запътил към светлината с коня и хрътката, като се подхлъзвал и препъвал надолу по стръмната камениста пътека. Долу видял тясна тревиста тераса на брега на потока, върху която свещта от примитивен фенер на входа на една пещера хвърляла широк лъч несигурна светлина. На брега на потока имало един стар отшелник с дълга бяла брада, който при приближаването на царя не проговорил, нито помръднал, а само седял и хвърлял в потока сухите листа, които лежали пръснати по земята близо до него.

— Мир на теб! — поздравил царят с обичайния поздрав на страната.

— И на теб мир — отвърнал отшелникът, но нито веднъж не вдигнал поглед, нито прекратил заниманието си.

Царят стоял и го гледал минута-две. Той забелязал, че отшелникът хвърлял по два листа едновременно и ги наблюдавал внимателно. Понякога и двата бивали отнесени бързо надолу от потока, понякога само единият лист бивал отнесен, а другият, след като кръжал бавно известно време до брега на потока, се връщал,

завъртян от някое въртопче, обратно при краката на отшелника. В други случаи и двата листа се захващали от обратния водовъртеж и не стигали до главното течение на буйния поток.

— Какво правиш? — попитал царят най-сетне, а отшелникът отговорил, че чете съдбите на хората: съдбата на всеки човек, казал той, е предопределена от самото начало и каквото му е писано, няма да избяга от него. Царят се засмял.

— Не ме интересува много — казал той — каква е моята съдба, но съм любопитен да узная съдбата на моята малка дъщеря.

— Не мога да кажа — отговорил отшелникът.

— Не знаеш, така ли? — запитал царят.

— Може и да знам — отвърнал отшелникът, — но невинаги е мъдро да знаеш много.

Но царят не бил доволен от този отговор и започнал да настоява старецът да му каже каквото знае, което той дълго време отказвал да стори. Царят обаче го увещавал толкова много, че най-после той казал:

— Царската дъщеря ще се омъжи за сина на една бедна робиня на име Пуруна, която принадлежи на царя на страната от север. Не може да се избяга от съдбата.

Царят люто се разгневил, като чул тези думи, но бил също и много уморен, затова само се изсмял и отвърнал, че се надява да има някакъв начин да се избегне тази съдба. След това попитал отшелника дали би подслонил него и животните му за през нощта и отшелникът казал: „Да“. И така, след малко царят напоил и вързал коня си и след като вечерял с хляб и сушен грах, легнал в пещерата с хрътката в краката си и се опитал да заспи. Но вместо да спи, той само лежал буден и мислел за пророчеството на отшелника. И колкото повече мислел за него, толкова повече се усилвал гневът му, докато накрая заскърцал със зъби от яд и се заклел, че то никога, никога няма да се сбъдне.

Утрото дошло и царят станал, блед и намръщен, и след като узнал от отшелника по кой път да тръгне, скоро възседнал коня и се прибрал в двореца без много затруднения. Веднага щом пристигнал в двореца си, той написал писмо до царя на страната от север, в което го молел за една услуга, да му продаде своята робиня Пуруна и нейния син; и добавил, че ако той се съгласи, ще проводи пратеник да ги посрещне при реката, която разделяла двете царства.

Пет дни чакал отговора, като почти не спал и ял, и през цялото време бил мрачен като буреносен облак. На петия ден пратеникът му се върнал с писмо, в което се казвало, че царят на страната от север няма да продаде, а ще подари на царя робинята и нейния син. Царят бил извън себе си от радост. Той повикал своя велик везир и му казал, че тръгва на едно от самотните си пътешествия, и везирът трябва да измисли някакво оправдание за отсъствието му. След това се преоблякъл като обикновен пратеник, яхнал една бърза камила и препуснал към мястото, където щели да му предадат робинята. Когато пристигнал там, дал на пратениците, които я довели, благодарствено писмо и щедър подарък за господаря им и възнаграждения за тях. Сетне, без да се бави, качил бедната жена и нейното малко момченце на камилата си и препуснал към една необитаема пустиня.

След като яздил един ден и една нощ почти без да спира, стигнал до голяма пещера, където накарал жената да слезе от камилата, отвел я с бебето в пещерата, изтеглил меч си и с един удар ѝ отсякъл главата. Но макар гневът да го бил ожесточил дотолкова, че да извърши такова ужасно нещо, царят не могъл да обърне огромния си меч срещу безпомощното бебе, което без съмнение щяло скоро да умре в това уединено място без майка си. Затова го оставил както било в пещерата и като яхнал камилата си, подкарал я към дома колкото можел побързо.

А пък в едно малко селце в неговото царство живеела възрастна вдовица, която нямала деца, нито други роднини. Прехранвала се като продавала мляко от стадото си кози, но била крайно бедна и не много здрава и често се питала как ще живее, щом изнемогне или се разболее и не може да се грижи за козите си. Всяка сутрин тя изкарвала козите в пустинята да пасат из храстите и шубраците, които растели там, и всяка вечер те сами се прибирали вкъщи, за да бъдат издоени и затворени на сигурно място през нощта.

Една вечер старата жена много се изненадала, като открила, че най-добрата ѝ коза се върнала без капка мляко. Тя си помислила, че някое палаво момче или момиче си е направило шега с нея, като е хванало козата на път за дома и е откраднало всичкото мляко. Но когато козата започнала всяка вечер да се връща почти без мляко, тя решила да разбере кой е крадецът. И така, на следващия ден тя последвала козите от разстояние и ги наблюдавала, докато пасели.

Най-сетне, след обяд старицата забелязала точно тази коза да се измъква сама от стадото и веднага тръгнала след нея. Козата повървяла известно време, а после изчезнала в една пещера в скалите. Старицата последвала козата в пещерата и що да види — животното хранело с мляко едно бебе момченце, а наблизо на земята лежали печалните останки на мъртвата му майка! Най-сетне смаяната и уплашена старица си помислила, че това малко бебе би могло да ѝ бъде син в старините, и че той ще порасне и след време ще ѝ бъде утеха и опора. И тя занесла бебето у дома в колибата си, а на другия ден отишла с една лопата в пещерата и изкопала гроб, където погребала нещастната майка.

Минали години, бебето пораснало и станало личен напет момък, колкото юначен, толкова и хубав, колкото работлив, толкова и смел. Един ден момчето, което старицата била нарекла Нур Махомед и вече било почти на седемнайсет години, се връщало от работата си на полето и видяло едно чуждо магаре да яде зелките в градината около малката им къщурка. Той грабнал един голям прът и започнал да удря неканения гост и да го пъди от градината. Един съсед, който минавал оттам, му извикал:

— Хей! Чакай да ти кажа! Защо биеш така магарето на уличния търговец?

— Уличният търговец да си пази магарето да не ми яде зелето — казал Нур Махомед. — Ако то дойде тук още веднъж тази вечер, ще му отрежа опашката!

След това се прибрал вкъщи, като си подсвирквал весело. Този съсед бил от хората, които правят бели, като приказват твърде много, така че, когато вечерта срещнал уличния търговец в *кервансарая*, или странноприемницата, той му разказал какво се е случило и добавил:

— Да, и този млад човек с остър език каза, че ако боят на магарето не помогне, ще набие и тебе и ще ти откъсне носа като на крадец!

Няколко дни по-късно, след като уличният търговец си заминал, в селото се появили двама мъже, които разпитвали кой е бил този, дето заплашил да малтретира и убие един невинен уличен търговец. Те обявили, че уличният търговец, изплашен за живота си, се е оплакал на царя и са изпратени да доведат пред самия цар необуздания тип, който бил казал тези неща. Разбира се, те скоро разбрали истината за

магарето, което яло зелките на Нур Махомед и за острите думи на младежа, но въпреки уверенията на момъка, че никога не е заплашвал да убие когото и да било, те отвърнали, че им е заповядано да го арестуват и да го закарат на съд пред царя. Така че, въпреки протестите му и воплите на майка му, той бил отведен и своевременно изправен пред царя. Разбира се, на Нур Махомед и през ум не му минавало, че мнимият уличен търговец всъщност бил самият цар, а и никой не знаел това.

Но тъй като много се разгневил от това, което му били казали, той се заклел, че този младеж ще послужи за назидание на другите, и смятал да му даде урок, че дори и бедните пътуващи търговци могат да получат правосъдие в неговата страна и да бъдат защитени от такива беззакония. Но тъкмо когато щял да произнесе особено тежка присъда, в съдебната зала настъпило оживление и влязла старата майка на Нур Махомед, която с плач и вопли се молела да я изслушат. Царят ѝ заповядал да говори и тя се опитала да защити момчето, като казала колко добър е той, каква подкрепа е в старините ѝ и че ако бъде хвърлен в затвора, тя ще умре. Царят я попитал коя е. Тя отговорила, че е неговата майка.

— Негова майка ли? — казал царят. — Не си ли твърде стара, за да имаш толкова млад син!

Тогава старата жена, уплашена и злочеста, признала цялата история за това как намерила бебето, как го спасила и отгледала и накрая замолила царя за милост.

Лесно е да се досетим, че докато тя разказвала, царят все повече помрачнявал и ставал все по-навъсен, и накрая почти изпаднал в несвяст от ярост и изумление. Това, значи, било бебето, което оставил да умре, след като убил жестоко майка му! Нима съдбата не е могла да му спести това! Искало му се да има достатъчно основание да погуби момчето, тъй като пророчеството на стария отшелник отново прозвучало в ушите му. И все пак младежът не бил извършил нищо толкова лошо, че да заслужи такова наказание. Всички ще го нарекат тиранин, ако издаде такава заповед — и той не посмял да го направи!

Накрая се овладял достатъчно да каже:

— Ако този младеж постъпи в моята войска, ще му простя. Имаме нужда от такива като него и малко дисциплина ще му се отрази добре.

Въпреки това старата жена настоявала, че не може да живее без сина си, и била почти толкова ужасена от идеята той да стане войник, колкото и от мисълта да бъде хвърлен в тъмница. Но накрая царят — решен да не изпуска младежа от ръцете си — я успокоил, като ѝ обещал да ѝ плаща издръжка, достатъчно голяма, че нищо да не ѝ липсва, а Нур Махомед, за негова голяма радост, бил веднага изпратен в царската войска.

Като войник на Нур Мохамед сякаш винаги му вървяло. Той бил малко изненадан, но много доволен, че винаги го избирали да участва, когато се появи някоя трудна или опасна мисия, и макар че в някои случаи бил на косъм от смъртта, отчаяните ситуации, в които се озовавал, му давали изключителни възможности да прояви смелостта си. И тъй като бил също скромен и великодушен, той станал любимец на своите командири и другари.

Затова не е много изненадващо, че не след дълго той бил включен сред отбраните мъже от личната охрана на царя. Истината е, че царят се надявал да го убият в някоя битка, но като видял, че вместо това той заяква от трудностите, решил да опита с по-безогледни средства.

Един ден, скоро след като Нур Махомед постъпил в охраната, бил избран като един от войниците, определени да придружават царя из града. Процесията се придвижвала съвсем спокойно, когато някакъв човек, въоръжен с кинжал, врълхлетял от една тясна уличка право върху царя. Нур Махомед, който бил най-близкият от стражите, се изпречил на пътя му и получил удара, видимо предназначен за царя. За щастие, ударът бил прибързан и кинжалът се плъзнал по гръдната му кост и макар че бил сериозно ранен, младостта и силата му бързо надделели. Царят, разбира се, бил длъжен да отбележи тази смела постъпка и за награда го направил един от своите оръженосци.

След това странните прекеждия, които сполетели младия човек, нямали край. Служителите от охраната често били изпрацани на най-различни тайни и трудни поръчения и по някаква странна причина все възниквала нужда от такива поръчения именно когато Нур Махомед бил на смяна. Веднъж, когато пътувал, един пешеходен мост се провалил под него, друг път бил нападат от въоръжени разбойници, скала се изтърколила върху него в един планински проход, тежък каменен корниз паднал от един покрив в краката му на тясна градска

улица. След всичко това Нур Махомед започнал да мисли, че по някакъв начин си е спечелил враг, но той бил с леко сърце и тази мисъл много не го тревожела. Всеки път успявал някак да се отърве и по-скоро се забавлявал, отколкото да се безпокои за следващото приключение.

В този град имало обичай дежурният за деня офицер от дворцовата стража да получава храната си направо от царската кухня. Един ден, когато бил ред на Нур Махомед да бъде дежурен, той тъкмо сядал пред вкусната яхния, изпратена от двореца, когато едно от онези мършави гладни кучета, които тичат по улиците из източните страни, пъхнало нос през отворената врата на караулното помещение и погледнало към Нур Махомед с течаци лиги и душещ нос. Добросърдечният младеж избрал парче месо, отишъл до вратата и му го хвърлил. Кучето се спуснало върху месото и лакомо го погълнало и тъкмо се обръщало да си върви, когато изведнъж се олюляло, паднало, претърколило се и умряло. Нур Махомед, който лениво го наблюдавал, замрял за миг, а после се върнал, подсвирквайки си тихо. Събрал остатъците от вечерята си и внимателно ги увил, за да ги изнесе и зарови някъде, а след това върнал празните чинии.

Как се разгневил царят, когато на дурбара^[1] на следващата сутрин пред него се появил Нур Махомед — бодър, бдителен и усмихнат, както обикновено! Той обаче бил твърдо решен да опита още веднъж и наредил на младежа да се яви при него още същата вечер. Заповядал му да отнесе тайно съобщение до управителя на една отдалечена област.

— Пригответи се за път веднага — добавил той — и бъди готов да тръгнеш сутринта. Аз лично ще ти предам документите в последния момент.

Тази област била на четири-пет дни път от двореца, а управителят ѝ бил най-преданият от всички служители, които царят имал. Той можел да мълчи като гроб и се гордеел с послушанието си. Бил стар и проверен царски служител, а жена му била почти като майка за младата принцеса, откакто царицата умряла преди няколко години. Така се случило, че малко преди това изпратили принцесата заради здравето ѝ в друга отдалечена област, и докато била там, нейната стара приятелка, жената на управителя, я помолила при първа възможност да им дойде на гости.

Принцесата приела с радост поканата и всъщност била отседнала в дома на управителя по същото време, когато царят намислил да изпрати Нур Махомед там с тайнственото съобщение.

Както му било заповядано, Нур Махомед се явил рано на другата сутрин в покоите на царя. Най-добрият му кон бил оседлан, дисагите му напълнени с храна и с малко пари, завързани в пояса му, той бил готов за тръгване. Царят му връчил запечатан плик и му наредил да го предаде лично в ръцете на управителя и на никой друг. Нур Махомед го скрил внимателно в тюрбана си, метнал се на седлото и след пет минути излязъл през градските порти и се отправил на дълъг път.

Времето било много горещо, но Нур Махомед си мислел, че колкото по-скоро достави скъпоценното си писмо, толкова по-добре, така че, като яздел през по-голямата част от нощта и почивал само през най-горещата част от деня, той се озовал на третия ден по обяд близо до града, който бил крайната му цел.

Никъде не се виждала жива душа и Нур Махомед, скован от ездата, жаден и уморен, погледнал с копнеж над стената в градините и забелязал шадраваните, зелената трева, сенчестите кайсиеви градини и огромните черничевы дървета и му се приискало да е там.

Най-сетне стигнал до портите на замъка и веднага го пуснали да влезе, тъй като бил в униформата на царски телохранител. Войникът му казал, че управителят си почива и не ще може да го приеме до вечерта. Тогава Нур Махомед предал коня си на един слуга, влязъл в прекрасните градини, които бил видял от пътя, и седнал на сянка да си почине. Проснал се по гръб и загледал птиците, които чуруликали и цвърчали по дърветата над него. През клоните се виждали големи части от небето, където ястребите се виели и кръжали безспирно с резки пронизителни крясъци. Пчелите приспивно бръмчали около цветята и след няколко минути Нур Махомед дълбоко заспал.

Всеки ден през горещите следобеди управителят, както и жена му, имали обичай да полегнат за два-три часа в стаите си, а всъщност така правели повечето от хората в двореца. Но принцесата, подобно на много други момичета, не можела да стои дълго на едно място и предпочитала да се скита из градината, вместо да почива върху купчина меки възглавнички. Какво мъчение било за нейните дебели стари компаньонки и прислужници понякога, когато тя настоявала да стоят будни и ги карала да бърбят или да вършат нещо, а те едва

можели да държат очите си отворени! Понякога обаче принцесата се престорвала на заспала, а после, когато всичките ѝ дами с готовност следвали примера ѝ, ставала и излизала навън сама, със свободно разпуснат воал. Ако я откриели, нейната възрастна домакиня я смъмряла строго, но принцесата само се засмивала и следващия път правела същото.

Този следобед принцесата била оставила всичките си дами да спят и след като напразно се опитвала да си намери развлечение вкъщи, измъкнала се навън в голямата градина и се заскитала по всичките си любими кътчета, чувствайки се напълно в безопасност, тъй като никъде не се виждала жива душа. Изведнъж след един завой тя се спряла от изненада, защото пред нея лежал дълбоко заспал човек! В бързината си едва не се спънала в него. Това бил един момък, помургавял от слънцето и изпращен от пътуване, в униформата на офицер от царската стража. Един от малкото недостатъци на тази прелестна принцеса било ненаситното ѝ любопитство, а и животът ѝ бил толкова бездеен, че имала предостатъчно време да бъде любопитна. От една гънка на тюрбана на този момък се подавало въгълчето на писмо! Тя се зачудила какво ли е това писмо и за кого е. Загърнала малко воала си, приближила се крадешком на пръсти и хванала крайчеца на писмото. После го издърпала малко, а след това още малко! Показал се голям восъчен печат, в който познала печата на баща си, и при вида му се спряла за миг, малко засрамена от постъпката си. Но желанието да вземе писмо, което не било предназначено за нея, било по-силно от всичко и след малко писмото се озовало в ръката ѝ. Изведнъж се сетила, че сигурна смърт очаква бедния офицер, ако загуби писмото, и тя трябва на всяка цена да го върне обратно. Но това не било толкова лесно, а и писмото в ръката ѝ я изгаряло и копнеела да го прочете и да узнае какво пише в него. Тя разгледала восъчния печат. Той се бил размекнал от горещото слънце и с много малко усилие се отделил от хартията. Писмото се отворило и тя го прочела! Ето какво пишело в него:

„Веднага да се обезглави тайно приносителят на това писмо. Не задавай никакви въпроси.“

Девойката пребледняла. „Какво безобразие!“ — помислила си тя. Тя нямало да допусне такъв хубав момък да бъде обезглавен, но как точно да предотврати това не ѝ било съвсем ясно в момента. Трябвало

да измисли някакъв план, искало ѝ се да се заключи някъде, където никой нямало да ѝ попречи, както би могло да се случи в градината. Тя се промъкнала тихо до стаята си, взела лист хартия и написала на него:

„Веднага да се ожени публично за принцесата приносителят на това писмо. Не задавай никакви въпроси.“

И дори успяла да снее печатите от истинското писмо и да ги залепи на новото, така че не можело да се разбере, че писмото е било отваряно, освен ако някой не го разгледа много внимателно. След това, като треперела от страх и вълнение, се промъкнала отново до мястото, където младият офицер все още спял, пхнала писмото в гънките на тюрбана му и побързала да се върне в стаята си. Свършено било!

Късно следобед Нур Махомед се събудил и като се уверил, че скъпоценната пратка е все още невредима, отишъл да се приготви за срещата си с управителя. Веднага след като бил въведен при него, той извадил писмото от тюрбана си и го предал в ръцете на управителя, както му било заповядано. Когато го прочел, управителят естествено малко се учудил, но в писмото било казано да „не се задават въпроси“, а той знаел как се изпълняват заповеди. Той изпратил да повикат жена му и ѝ казал веднага да приготви принцесата за женитба.

— Глупости! — казала жена му. — Какво, за бога, искаш да кажеш?

— Такава е царската заповед — отвърнал той. — Върви и прави каквото ти казвам. В писмото се казва „веднага“ и „да не се задават въпроси“. Така че сватбата трябва да се направи още тази вечер.

Напразно жена му изтъквала всякакви възражения. Колкото повече споряла, толкова по-непоколебим бил съпругът ѝ.

— Знам как се изпълняват заповеди — казал той, — а тази е ясна като бял ден!

И така, повикали принцесата и за тяхна изненада, тя приела новината съвсем спокойно. След това уведомили Нур Махомед и той бил много учуден, но разбира се, и твърде поласкан от голямата и неочаквана чест, която според него царят му оказвал. После целият замък бил обърнат с главата надолу, а когато се разнесла новината из града и той бил обърнат с главата надолу. Всички тичали насам-натам и се опитвали да свършат всичко наведнъж, а посред всичко това старият управител обикалял с настръхнали коси и мърморел нещо за „изпълняване на заповеди“.

И така, отпразнували сватбата и имало голямо угощение в замъка и друго във войнишките казарми, и илюминации из целия град и в красивите градини. И всички хора казвали, че никога не е имало такава прекрасна гледка, и разказвали за нея до края на живота си.

На следващия ден управителят изпроводил принцесата и нейния жених при царя с отряд конници, великолепно облечени, и изпратил преди тях конен вестносец с писмо, в което съобщавал подробно на царя за женитбата.

Когато царят получил писмото на управителя, лицето му така почервенияло, че всички помислили, че ще получи удар. Те много искали да научат какво се е случило, но той бързо излязъл и се заключил в една стая, където буйствувал и вилнял, докато се изморил. След известно време размислил, че ще трябва да се примири, още повече че старият управител се сетил да му изпрати обратно неговото писмо и царят бил напълно сигурен, че почеркът е на принцесата. Той много обичал дъщеря си и въпреки че тя постъпила лошо, не искал да отсече *нейната* глава, а и не искал хората да научат истината, защото това щяло да го направи за смях. Всъщност, колкото повече обмислял въпроса, толкова повече му се струвало, че ще бъде най-разумно да скрие недоволството си и да накара хората да мислят, че наистина е извършил тази женитба по своя собствена воля.

И така, когато младата двойка пристигнала, царят ги приел с всички почести и дал на своя зет да управлява една от областите. Нур Махомед скоро се проявил като толкова способен и честен управител, колкото бил и смел войник, и когато старият цар умрял, се възцарил на негово място и царувал дълго и щастливо.

Старата майка на Нур Махомед живяла дълго време в двореца на своя син и починала в мир. Принцесата, неговата жена, въпреки че придобила съпруга си с хитрост, разбрала, че не ще може да хитрува пред него, и никога не се и опитвала, а се занимавала с възпитанието на децата си и с мъмрене на прислужничките. Що се отнася до стария отшелник, от него никога не открили и следа, но пещерата все още е там и листата и до днес лежат плътно натрупани пред нея.

Илюстрация: Х. Дж. Форд

[0] *Източник:* The Brown Fairy Book. Andrew Lang, editor. Henry Justice Ford, illustrator. London: Longmans, Green, and Co., 1904. ↑

[1] Дурбар — прием; също и приемна, където индийските царе и други владетели провеждали своите официални и неофициални срещи.
↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.